

bylo nimi zamýšleno, než pouhé pokyny pro ujednání služebních smluv se zaměstnanci na velkostatech. Tomuto názoru marně se brání dovolatel výtkou zahalenou v dovolací důvod č. 2 § 503 c. ř. s., že dotýčné zjištění o účelu a smyslu směrnice není správné, protože odvolací soud nezkoumal náležitě výsledky průvodního řízení a dokonale se se skutkovým stavem neseznámil, neboť tato výtka není než nepřipustným (§ 503 c. ř. s. závěr z opaku) brojením proti ocenění průvodů a musí zůstat bez povšimnutí. Ostatně směrnicemi těmi, třebaž závaznými, nebylo a nemohlo býti ani bráněno, by nebyly ujednány, pokud se týče v platnosti ponechány smlouvy od směrnic odchýlné (plenární rozhodnutí ze dne 24. listopadu 1925, čís. pres. 544/25 sb. n. s. 5479). Podle zjištění nižších soudů nebyly směrnice na statech žalovaného provedeny. Provedena byla podle směrnic pouze úprava platů zaměstnanců, jinak na služebních smlouvách nebylo nic změněno. Neplatily tedy směrnice až na platy u žalovaného a žalobce nemůže se dovolávat směrnic, pokud se týče dovozovati z nich neplatnost dané mu výpovědi. Protože směrnice podle toho, co bylo uvedeno, pro služební poměr žalobců u žalovaného, pokud jde o jeho rozvázání, neplatily a platnost jiných služebních předpisů na statech žalovaného v tom směru tvrzena nebyla, přichází v úvahu, co se týče výpovědi dané žalobci ustanovení zákona o statkových úřednících. Podle tohoto zákona (§§ 19 a násl.), když není mezi stranami, jak tomu jest v projednávaném případě, jinak umluveno, lze služební poměr statkového zaměstnance se zachováním výpovědní lhůty v § 19 stanovené kdykoli a to bez udání důvodů, a i když tu není důležitý, k propuštění opravňující důvod, vypovědět, a není tedy výpověď daná žalobci, jak uplatňoval, neplatnou a bezúčinnou. Ježto výpověď tou byl služební poměr žalobců rozvázán a netrvá, nemá žalobní nárok na placení služného, opírající se o to, že služební poměr žalobců trvá, opodstatnění a byl právem zamítnut.

Čís. 8069.

K prokázání soukromoprávního zájmu na vyšetření pozůstalostního jmění (čl. XLII uv. zák. k c. ř. s.) stačí, že žalobce jest (zákonným) dědicem, aniž by se vyhledávalo, by se před žalobou o složení vyjevovací přísahy přihlásil k dědictví.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, Rv I 1570/27.)

Bratři zůstavitelovi domáhali se na manželce zůstavitelově, by předložila seznam zůstavitelova jmění, by udala, co jí o tomto jmění, o zamlčení a o jeho zatajení jest známo, a vykonala přísahu, že její údaje jsou správné a úplné. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání opřené pouze o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. není oprávněno. Zákon stanoví přesně, proti komu může býti žaloba o vykonání vyjevovací přísahy podána a kdo k žalobě té jest oprávněn (čl. XLII. uvoz. zák. k civ. ř. s.). Žalobci prokázali soukromoprávní zájem na vyšetření pozůstalostního jmění po Rudolfu R-ovi tím, že jsou jeho zákonnými dědici, o čemž není sporu. Že by nad to bylo třeba, by se žalobci před podáním žaloby o složení vyjevovací přísahy přihlásili k dědictví, nelze ze zákona dovoditi. Nevyžaduje-li se ani při žalobě na vydání dědictví (§ 823 obč. zák.), by žalobce dříve dědictví nastoupil, lze to tím méně žádati při žalobě o složení vyjevovací přísahy, jejímž účelem jest, by bylo vyšetřeno jmění pro projednání pozůstalosti a odezdání pozůstalostního jmění. Vždyť vyšetření to může býti směrodatným pro rozhodnutí dědiců, mají-li vůbec podati přihlášku k dědictví a po případě jakým způsobem se má tak státi, zda podmíněčně či bezpodmínečně. Rovněž nelze ze zákona dovoditi, že jest vyjevovací přísaha posledním prostředkem k dosažení vědomosti o neznámém nebo zamlčeném jmění. Dědici, který prokázal soukromoprávní zájem na vyšetření pozůstalostního jmění, je ponecháno na vůli, chce-li se spokojiti s údaji, které jsou nebo budou obsaženy v inventuře, a jestliže v souzeném případě vyjednávání v pozůstalostním řízení mezi stranami zahájené nevedlo k cíli, nemělo by smyslu vyčkávatí sepsání inventury, když žalobci nemají k žalované důvěry, že by při zřízení inventury i bez přísahy uvedla správně a úplně jmění do pozůstalosti náležející. Ostatně není ze spisů pozůstalostních zřejmo, že by zástupce žalované byl v řízení pozůstalostním učinil vážný pokus udati jmění do pozůstalosti Rudolfa R-a náležející a že odporoval návrhu ostatních dědiců na opětné odložení roku ku projednání pozůstalosti; vyzírá naopak z týchž spisů, že návrh ten učinili oba zástupci dědiců souhlasně. Domněnka žalobců po případě podezření jejich, že žalovaná pozůstalostní jmění zatajuje, byly pozůstalostními spisy náležitě osvědčeny.

Čís. 8070.

Nevyhledává se, by se povolání poručníka manželským otcem podle § 196 obč. zák. stalo v poslední vůli, ať již platné nebo formálně neplatné, stačí, když otec pro případ své smrti v jakékoliv formě způsobem dokazatelným, určitým, rozmyslným, bez nátlaku, podvodu a podstatného omylu povolá za poručníka svého dítěte osobu, které nevadí žádná z překážek uvedených v §§ 191—194 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R II 161/28.)

Ku přání zůstavitele byl jmenován poručníkem jeho nezletilého dítěte Dr. Artur S. Žádost nezletilcova děda, by byl ustanoven poručníkem na místo Dr. Artura S-a, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o